

handling for den communale Bestyrelse eller de Delegerede efter § 4 og § 7 Uenighed om, hvorvidt en af de Paagjældende overhovedet er berettiget til Færdsel paa Veien . . . , bliver Spørgsmaalet herom, hvis de Paagjældende ikke kunne blive enige om at lade det afgjøre efter Bestemmelserne i denne Lov, at bringe for Domstolene." I Forbindelse hermed er der i Paragraphens Slutning tilføjet de Ord: „og Dommen ikke medfører Veiens Undtagelse fra Bestemmelserne i denne Lov." Denne Forandring er begrundet i den Betragtning, at man har forudsat Muligheden af, at der under Sagens Behandling for Communalbestyrelsen vilde kunne fremsættes den Indsigelse, at Veien ikke var udelukkende til Brug for enkelte Grundbesiddere, men at der var flere, som vare berettigede til at færdes paa den, og da nu Loven ifølge § 1 kun omhandler saadanne private Veie, til hvis Afbenyttelse flere Grundbesiddere ere udelukkende berettigede, har man forudsat Muligheden af, at Sogneforstanderskabet vilde afvise Sagen, og Loven saaledes finde en mindre udstrakt Anvendelse, end man kunde ønske. Man har derfor antaget, at det kunde være til nogen Nytte, at der her blev optaget en Bestemmelse om, at naar en saadan Indsigelse under Sagens Behandling blev fremsat, skulde der gives Vedkommende en passende Frist til at faae dette Spørgsmaal afgjort ved Domstolene, og forsaavidt disses Kjendelse gik ud paa, at Veien var af en saadan Vækkendehed, at Loven var anvendelig paa den, blev Sagen at gjenoptage, hvorefter den, hvis Dommen gik ud paa, at Veien ikke var udelukkende til Brug for enkelte Grundbesiddere, men at der paa den kunde finde en mere almindelig Færdsel Sted, vilde være at afvise, og Sogneforstanderskabet vilde da være incompetent til at afgjøre den. Naar der spørges, fra hvilke Sider slige Indsigelser imod, at en Veie er af den Vækkendehed, at Loven kan blive anvendelig paa den, kunne tænkes at ville fremkomme, da gives der tre. For det Første vil der kunne fremkomme Indsigelse fra Alagerens Side, men det vil indsees, at dette dog ikke let vil være rimeligt, thi idet han har indgivet et Andragende til Communalbestyrelsen om at faae en Afgjørelse af, hvorledes der skal for-

holdes med Veiens fremtidige Vedligeholdelse, har han ligefrem udtalt, at han anseer Loven anvendelig paa den omspurgte Veie, og det vilde altsaa være en Modsigelse, om en Indsigelse skulde fremkomme fra hans Side. Det kunde dernæst tænkes, at en saadan kunde fremkomme fra Tredeemand, hvilket jeg vil kalde Enhver, der ikke er tilkaldt til Mødet, men Udvalget finder dog heller ikke dette rimeligt. Det er nemlig erkjendt fra alle Sider, og er ogsaa utvivlsomt, at naar Sogneforstanderskabet eller Communalbestyrelsen tager Bestemmelse om en saadan Veis fremtidige Vedligeholdelse, affkæres derved ingenlunde den Ret til Færdsel, som iøvrigt maatte tilkomme Tredeemand, og han vil derfor finde sig opfordret til at forholde sig ganske rolig. Han risikerer ikke derved at miste Noget af den ham tilkommende Berettigelse til Veiens Afbenyttelse, og han opnaaer desuden det Gode, at Andre istandsætte og vedligeholde den uden nogen Byrde for ham, hvorved han altsaa paa en let Maade kommer til en bedre Veie. Vi have derfor ikke kunnet tænke os Rimeligheden af, at en saadan Indsigelse kunde fremkomme fra Andres Side end fra deres, mod hvilke Paastanden fra Alagerens Side om Deeltagelse i Veiens Standsættelse og Vedligeholdelse er bleven fremsat. Skulde disse nemlig være af den Mening, at Veien var god nok, saaledes at de foretrak at benytte den i den Tilstand, hvori den var, fremfor at paadrage sig Uleilighed og Bekostning ved dens Standsættelse eller Vedligeholdelse, kunde man tænke sig, at der fra deres Side blev fremsat den Indsigelse, at Sagen slet ikke henhørte under Sogneforstanderskabet, da Veien ikke var af en udelukkende privat Natur, og, naar en saadan Indsigelse blev fremsat, er det Meningen med den foretagne Forandring, at Spørgsmaalet om, hvorvidt den maatte være begrundet eller ikke, først skulde afgjøres ved Domstolene. Udvalget har ikke troet, at den Udvei, hvorpaa der herved gives Anviisning, er særdeles practisk, thi en Proces, der skulde gaae ud paa at faae afgjort, om Veien maatte være offentlig eller ikke, vilde føre til en temmelig stor Vidtløftighed, hvorfor de Vedkommende vistnok hellere vilde opgive den hele Sag end at begynde derpaa,